

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **P. S.**, zast. Mgr. Petrem Pařilem, advokátem se sídlem Brno, Veverí 46, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2010, č. j. 7038/560/09, 89625/ENV/09, sp. zn. OP 66/2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2013, č. j. 4 A 6/2010 - 31,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2013, č. j. 4 A 6/2010 - 31, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2010, č. j. 7038/560/09, 89625/ENV/09, sp. zn. OP 66/2009, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 23. 9. 2009, č. j. ČIŽP/47/OOP/SR01/0900966.002/09/BJR, **se zrušuje.**
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit stěžovateli na nákladech řízení částku 16 922 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Pařila, advokáta.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku městského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 23. 9. 2009, č. j. ČIŽP/47/OOP/SR01/0900966.002/09/BJR. Tímto rozhodnutím byl stěžovatel uznán

vinným ze spáchání přestupku ve smyslu § 31 odst. 1 písm. n) zákona č. 100/2004 Sb., o ochraně druhů volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin regulováním obchodu s nimi a dalších opatřeních k ochraně těchto druhů a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o obchodování s ohroženými druhy“). Uvedeného přestupku se podle správního orgánu prvního stupně dopustil tím, že dne 30. 1. 2009 neprokázal dle § 24 zákona o obchodování s ohroženými druhy původ dvou exemplářů [prvním byl amazoňan fialovotemenný (*Amazona finschi*) s celistvým kroužkem č. PS0271835134), druhým amazoňan žltoramenný (*Amazona barbadensis*) s celistvým kroužkem č. DBNA AZ 43781G07034 9,5]. Zároveň byl stěžovatel uznán vinným z přestupku ve smyslu § 31 odst. 1 písm. m) zákona o obchodování s ohroženými druhy, kterého se dle správního orgánu prvního stupně dopustil tím, že od 19. 6. 2008 (u prvně uvedeného exempláře shora), resp. od 28. 12. 2007 (u druhého shora uvedeného exempláře) až do kontroly inspekce dne 30. 1. 2009 nepožádal příslušný úřad o vydání platných dokladů o registraci. Tím byla porušena registrační povinnost podle § 23 odst. 5 zákona o obchodování s ohroženými druhy. V průběhu řízení před správními orgány byly sice stěžovatelem předloženy registrační listy na předmětné exempláře, ale oba obsahovaly chyby v číslech uzavřených bezešvých kroužků, jimiž byli ptáci opatřeni. Na základě kontroly u stěžovatele, provedené 30. 1. 2009, bylo zjištěno, že amazoňan fialovotemenný byl opatřen kroužkem PS0271835134, zatímco na registračním listu bylo uvedeno PS7183502134. Amazoňan žltoramenný byl opatřen kroužkem DBNA AZ 43781G07034 9,5, zatímco na registračním listu bylo uvedeno DB A 43781G07034.

Městský soud žalobu zamítnul a ve stručném odůvodnění uvedl, že se v daném případě nemuselo jednat jen o písařskou chybu; mohlo se jednat i o doklady týkající se jiných jedinců. Proto soud souhlasil se správními orgány v tom, že původ papoušků nebyl prokázán a papoušci nebyli registrováni v souladu se zákonem.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), namítá tedy nesprávné posouzení právní otázky městským soudem a nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu pro nedostatek důvodů.

Předně stěžovatel uvádí, že městský soud řádně neposoudil následující žalobní tvrzení. Dle stěžovatelových žalobních argumentů neměly správní orgány žádné pochybnosti o tom, že uvedené exempláře jsou zákonného původu. Ten byl prokázán právě registračními listy a dále výjimkami ze zákazu obchodní činnosti. O tom, že exempláře mají zákonný původ, tj. že jsou odchovány v zajetí, správní orgány nepochybovaly. Nepochybovaly dokonce ani o tom, že exempláře jsou totožné s těmi, na které jsou vystaveny uvedené dokumenty, byť s písařskými chybami. Stěžovatel den po kontrole nechal opravit písařskou chybu v dokladech; oprava byla bez dalšího provedena, tj. bylo respektováno, že se jedná pouze o písařskou chybu, a tyto exempláře jsou nadále v řádném držení stěžovatele, bez jakýchkoliv pochybností o jejich legálním původu. K naplnění skutkové podstaty uvedeného přestupku je třeba, aby obviněný neprokázal zákonný původ. Zde stěžovatel dostatečně prokázal původ exemplářů (výjimkou ze zákazu, reg. listy) a správní orgán další prokazování ani nepožadoval – měl tedy na základě těchto reg. listů zákonný původ za prokázaný. Pokud by skutečně měl správní orgán pochybnosti o legálnost původu, potom by vyzval k prokázání původu např. testem paternity – rodičovství. Oba exempláře jsou narozeny v zahraničí, v zajetí, a provedení

tohoto testu by nečinilo žádné potíže (krom finančních). Písařská chyba není přestupkem. Tvzení, že by se mohlo jednat o registrační listy k jiným exemplářům, je až absurdní. Jen stěží si lze představit, že by žalobce měl další 2 exempláře s v podstatě shodným číslem na celistvém kroužku, které by snad někde ukryl, aby při kontrole mohl jejich registrační listy předložit k předmětným dvěma exemplářům.

Z předložených registračních listů dle stěžovatele vyplývá, že exempláře byly registrovány ve stanovené patnáctidenní lhůtě. Skutečnost, že byly registrovány i s uvedenou písařskou chybou, nemůže naplnit skutkovou podstatu uvedeného přestupku. Tvzení správního orgánu, že pokud dokument obsahuje písařskou chybu, tak nebyl exemplář zaregistrován, je mylný. Skutečnost, že exempláře byly zaregistrovány v uvedené lhůtě, vyplývá i z registračních listů. Na těch je uvedeno datum registrace. A je to původní datum, nikoliv datum, kdy došlo k opravě písařské chyby.

S ohledem na to, že se městský soud se shora uvedenými námitkami nevypořádal, předkládá je stěžovatel i v kasační stížnosti.

K přestupku dle ustanovení § 31 odst. 1 písm. m) zákona o obchodování s ohroženými druhy stěžovatel namítá, že již zanikla jeho odpovědnost za daný přestupek. V ustanovení § 23 citovaného zákona je výslovně uvedena lhůta pro splnění registrační povinnosti a uplynutím této lhůty tak dochází ke spáchání přestupku a počíná běžet jednorozční prekluzivní lhůta ve smyslu ustanovení § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.

K prekluzivní lhůtě městský soud uvedl, že s ohledem na nejasný původ jedinců nelze vypočítat počátek prekluzivní lhůty. To však dle stěžovatele zcela odporuje východiskům obou správních orgánů, které vzaly za prokázané, že předmětné exempláře stěžovatel nabyl dne 19. 6. 2008, resp. dne 28. 12. 2007. Přitom dokonce o tyto skutečnosti správní orgány opřely úvahy o výši pokuty. Z tohoto pohledu tak je rozhodnutí městského soudu překvapivé. Stěžovatel pak nesouhlasí se žalovaným, že v daném případě jde o delikt trvající, naopak stěžovatel nadále stojí na stanovisku, že za uvedený přestupek již nemůže být postižen, neboť lhůta pro registraci uplynula dne 4. 7. 2008, resp. 12. 1. 2008. K této době je třeba vztahovat dobu spáchání přestupku a odpovědnost za přestupek tak již zanikla.

Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby zdejší soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že označení každého exempláře musí být nezaměnitelné a jedinečné. Nejsou-li znaky uvedeny v přesném pořadí, ztratí označování exemplářů smysl. Lze si představit situaci, že dva jedinci uhynou či uletí a jiní dva jedinci nelegálního původu s podobným označením by pak mohli být vydáváni za ně s tvrzením, že šlo jen o písařskou chybu.

Navíc v dané věci nešlo jen o písařskou chybu. Oprava registračních listů sice byla formálně provedena opravou v registračním listu a až posléze vydáním listu nového, avšak až tento úkon lze považovat za registraci a žádost o opravu chyby tak je nutno považovat za (opožděnou) žádost o registraci.

Důkazní břemeno dle žalovaného leželo na stěžovateli, nebylo proto na žalovaném, aby provedl test paternity a zjišťoval původ jedinců. Vyjádření pana H. J. z Německa, který stěžovateli prodal amazoňana žltoramenného, ohledně písarské chyby v potvrzení, není věrohodné, neboť prodejce může být ve věci interestován. Není přitom povinností správního orgánu kontrolovat, zda je registrovaný údaj v souladu se skutečností. Stěžovatel se přestupku dopustil tím, že zakoupil exempláře, aniž by kontroloval doklady zakoupených druhů.

Pokud jde o přestupek podle § 31 odst. 1 písm. m) zákona o obchodování s ohroženými druhy, nedomnívá se žalovaný, že došlo k zániku odpovědnosti za jeho spáchání, neboť jde o delikt trvající.

Žalovaný tak nepovažuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný, kasační stížnost má za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, stěžovatel je zastoupen advokátem a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

V první řadě se zdejší soud zabýval námitkami podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Teprve poté, dospěje-li kasační soud k závěru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, může se zpravidla zabývat dalšími stížnostními námitkami (viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publ. pod č. 617/2005 Sb. NSS). Podle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje například takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by spis obsahoval protichůdná sdělení a z rozhodnutí by nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (viz například rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, publ. pod č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005 - 298, publ. pod č. 1119/2007 Sb. NSS, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001 - 47, publ. pod č. 386/2004 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25, publ. pod č. 81/2004 Sb. NSS).

Napadený rozsudek městského soudu je sice velmi stručný, avšak není nepřezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost je krajní vadou, kdy odůvodnění ve vztahu k žalobnímu bodu zcela absentuje. V daném případě ale městský soud dostatečné odůvodnil, proč se přiklonil k závěrům žalovaného, neboť vyšel z toho, že registrační list s překlady nelze považovat za registrační list prokazující původ jedinců. Teprve vydání registračního listu s opravenými údaji je registrací, jak ji požaduje zákon. Vychází-li Nejvyšší správní soud z výše uvedeného pojetí nepřezkoumatelnosti, nemůže než konstatovat, že nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu tak, jak ji stěžovatel namítá, neshledal.

Následně se zdejší soud zabýval důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Zákon o obchodování s ohroženými druhy se vztahuje na stanovené druhy živočichů a rostlin a na výrobky z živočichů a rostlin těchto druhů vyjmenované Úmluvou o mezinárodním obchodu ohroženými druhy volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin (tzv. „CITES“; publ. pod č. 572/1992 Sb.) a právem Evropské unie. Oba exempláře, o něž jde v této věci, patří na seznam ohrožených druhů.

Stěžovatel byl pokutován za přestupek podle § 31 odst. 1 písm. m) zákona o obchodování s ohroženými druhy, dle něhož je přestupkem nesplnění povinnosti vyplývající z § 23 tohoto zákona o registraci exempláře. Toto ustanovení stanovuje vlastníkovvi registrovat exemplář druhu přímo ohroženého vyhynutím, resp. exempláře jiného druhu, pokud tak stanoví prováděcí právní předpis (sem se řadí oba druhy papoušků, které chová stěžovatel). Registraci provádí registrační úřad. Vlastník nebo dlouhodobý držitel exempláře podléhajícího registrační povinnosti je povinen do 15 dnů od nabytí exempláře, který nebyl dosud zaregistrován, požádat příslušný registrační úřad písemnou formou o vydání dokladu o registraci nebo případně o udělení výjimky ze zákazu obchodních činností. V žádosti uvede údaje prokazující totožnost žadatele a předloží všechny doklady týkající se exempláře, které má k dispozici.

Zároveň byl stěžovatel postižen za přestupek podle § 31 odst. 1 písm. n) zákona o obchodování s ohroženými druhy, dle něhož je přestupkem, pokud fyzická osoba neprokáže původ exempláře nebo zákonný původ jiného jedince nebo výrobku z tuleně nebo původ regulované kožešiny ve smyslu § 24 tohoto zákona. Dle tohoto ustanovení platí, že *prokázání zákonného původu exempláře, jiného jedince, výrobku z kytovců, výrobku z tuleně a regulované kožešiny upravuje v souladu s právem Evropských společenství o ochraně ohrožených druhů zvláštní právní předpis*. Poznámka pod čarou směřuje k § 54 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „ZOPK“). Podle jeho odst. 1 mj. platí, že kdo drží či chová, dopravuje, prodává, vyměňuje či nabízí za účelem prodeje nebo výměny živočicha vypočteného ve zvláštních předpisech či mezinárodních smlouvách, je povinen na výzvu orgánu ochrany přírody prokázat jejich zákonný původ (povoleným dovozem, povoleným odebráním z přírody nebo sběrem, pěstováním v kultuře nebo povoleným odchovem z jedinců s původem prokázaným podle tohoto ustanovení a podobně). Bez tohoto prokázání původu je zakázáno takového živočicha držet, chovat, dopravovat, prodávat, vyměňovat a nabízet za účelem prodeje nebo výměny.

Po skutkové stránce je nesporné, že na amazoňana fialovotemenného byl vydán registrační list dne 13. 4. 2007, na němž je jako vlastník zapsán pan L. K. Registrační list byl vydán na základě předloženého certifikátu příslušného nizozemského orgánu (papoušek se v Nizozemí narodil). V záznamech je ke dni 2. 7. 2008 označen jako nový držitel stěžovatel. V nizozemském i českém listu je uvedeno číslo kroužku PS 71835-02-134. Ke dni 19. 2. 2009, po kontrole provedené u stěžovatele, byla provedena oprava čísla kroužku na PS 0271835134.

Na amazoňana žltoramenného byl vydán registrační list dne 9. 1. 2008, v němž je uvedeno číslo kroužku DBA 43781G07034 a jako vlastník je veden stěžovatel; v poznámce je uvedeno, že exemplář byl získán v Německu dne 28. 12. 2007 od chovatele H. J. Registrační list byl vydán na základě certifikátu německého úřadu na číslo kroužku DBA 43781 G 07 034. Na základě kontroly u stěžovatele byl vydán nový registrační list

s opraveným číslem kroužku DBNAAZ43781G07034-9,5. V ostatním je list zcela shodný, i u opraveného listu je dokonce uvedeno jako datum vydání 9. 1. 2008 (nikoliv datum uskutečnění opravy na předmětném listu). Ve spise je založeno i vyjádření německého chovatele J. ze dne 15. 9. 2009, v němž chovatel potvrzuje, že v roce 2007 prodal stěžovateli amazoňana žlutoramenného a připouští, že při zápisu čísla kroužku mohlo dojít k formální chybě.

Ve vztahu k prvnímu uvedenému přestupku (nesplnění registrace) je nutno především poukázat na zjevný rozpor v postupu správních orgánů v dané věci. Zatímco na jedné straně je stěžovatel pokutován za to, že exempláře nebyly vůbec registrovány (až do žádosti o provedení opravy v roce 2009), na druhé straně byly jiným správním orgánem (Krajským úřadem Jihomoravského kraje) vydány registrační listy již v roce 2007, resp. 2008. Následná oprava se pak dotkla jediného údaje – čísla kroužku (v jednom případě šlo o drobnou přesmyčku číslic, ve druhém o absenci části předčíslí a čísla za pomlčkou). Všechny ostatní údaje zůstaly i po provedené opravě shodné (způsob nabytí, předchozí majitelé, pohlaví, země původu i příslušné povolení). Skutečnost, že nešlo o vydání nového listu, ale o opravu, potvrzuje i dodržení postupu pro provedení úpravy registračního listu stanovené v ustanovení § 9 vyhlášky Ministerstva životního prostředí č. 227/2004 Sb., které provádí § 23 odst. 12 zákona o obchodování s ohroženými druhy. Je proto zřejmé, že registrovány byly skutečně exempláře stěžovatele, o něž v dané věci jde, nikoliv exempláře jiné. Přes uvedené nepřesnosti tak nelze tvrdit, že by exempláře nebyly registrovány vůbec. Jakkoliv je číslo kroužku stěžejním identifikátorem, není identifikátorem jediným.

Pochybnost o tom nevyvstala ani krajskému úřadu, jinak by registraci neopravil. To učinil tak, že v jednom případě vyznačil v listě opravu čísla kroužku, v druhém sice vydal list s opraveným číslem, ale v obou případech zůstalo na listech datum původní registrace. Je tedy absurdní, aby byl stěžovatel v roce 2009 pokutován za nesplnění registrace, je-li mu zároveň vydán registrační list s datem 13. 4. 2007, resp. 9. 1. 2008.

Z uvedeného je zřejmé, že registrace jako taková provedena byla, byť nejprve na drobně odlišná čísla bezešvého kroužku. Takové jednání ale nelze zaměnit s naprostou absencí registrace, která je dle dikce shora citovaného ustanovení přestupkem. Dílčí nesprávnost v registraci je jednáním jiným. Chtěl-li takový skutek žalovaný (resp. správní orgán prvního stupně) postihnout, nemohl tak rozhodně učinit shora uvedeným způsobem a podřadit předmětné jednání pod skutkovou podstatu podle § 31 odst. 1 písm. m) zákona o obchodování s ohroženými druhy.

Pokud zdejší soud dospěl k závěru, že uvedené jednání nelze podřadit pod zmíněnou skutkovou podstatu přestupku, nezkoumal již, zda zanikla odpovědnost za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích.

Ve vztahu k druhému uvedenému přestupku (neprokázání původu) nutno vyzvednout především skutečnost, že samotným správním orgánům žádná pochybnost o původu uvedených exemplářů nevznikla, resp. vznikla-li, nebyla dostatečně formulována. Správní orgány jen velmi vágně uvedly, že může existovat riziko, že existují exempláře se stejnými znaky a číslem kroužku, kteří budou následně legalizováni v řízení předkládanými registračními listy. Takové riziko je dle soudu marginální (muselo by se shodovat pohlaví, druh, číslo i další znaky) a především bylo ze strany správních orgánů

formulováno jen v obecné rovině bez jakékoliv konkretizace ve vztahu ke stěžovatelem chovaným papouškům. Naopak bylo uvedeno, že stěžovatel při kontrole bezproblémově spolupracoval, dokládal dokumenty a nechal opravit registrační listy. V rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je dokonce uvedeno (str. 4), že „logicky“ zní tvrzení stěžovatele o způsobu nabytí jedinců. Zároveň je nutno připomenout bezproblémovou opravu registračních listů, kterou by nebylo možno učinit, pokud by vyvstaly pochybnosti o tom, že původ jedinců nebyl prokázán. I zde je postup správních orgánů vnitřně rozporný, neboť na jedné straně správní orgány uvádějí, že nebyl prokázán původ jedinců, na druhé straně je bezproblémově provedena oprava registračního listu. Nadto je nutno upozornit i na výše uvedené ustanovení § 54 ZOPK, které – pro případ neprokázání původu – zakazuje další chov inkriminovaného živočicha. V daném případě však správní orgány nikterak nepochybnily, že stěžovatel smí oba papoušky i nadále nerušeně chovat.

Ustanovení § 54 ZOPK nepředepisuje jediný možný způsob prokázání původu exempláře, ale nabízí možností vícero. Výčet zde uvedený je výčtem demonstrativním („*a podobně*“). Stěžovatel v tomto ohledu předložil registrační listy (které nelze přes jejich dílčí nedostatky zpochybnit jako takové – viz závěry shora), doklady nizozemských a německých úřadů a navíc ještě písemné potvrzení německého chovatele, který uvedl, že stěžovateli jednoho z jedinců prodal. Takové doklady k prokázání původu postačí, což musí platit obzvláště za situace, kdy ani správní orgány nikterak v odůvodnění svých rozhodnutí ve skutečnosti nepochybnily původ uvedených jedinců, když v podstatě akceptovaly stěžovatelovu verzi.

Lze proto shrnout, že jakkoliv se stěžovatel nepochybně dopustil pochybení, pokud nekontroloval přesné znění čísel kroužků a čísel v registračních listech, nelze takové jednání podřadit pod skutkové podstaty uvedených přestupků. To musí platit tím spíš za situace, kdy správní orgány svým jednáním fakticky zpochybnily vlastní závěry uvedené v rozhodnutí o přestupcích.

Kasační soud musí závěrem poukázat na vadu řízení před městským soudem, která sice není výslovně namítána, ale je třeba k ní přihlížet podle § 109 odst. 4 s. ř. s. *ex offio*. Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud *může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhnou nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen*. Toto poučení bylo stěžovateli doručeno dne 23. 6. 2010. Na č. l. 23 spisu městského soudu je založeno vyjádření stěžovatele ze dne 24. 6. 2010 (doručeno soudu 28. 6. 2010), v němž je projeven nesouhlas s projednáním věci bez jednání. Ve spise městského soudu bez ohledu na vyjádření stěžovatele bezprostředně následuje samotný rozsudek ze dne 31. 5. 2013. Tím městský soud porušil procesní právo stěžovatele zakotvené v § 51 odst. 1 s. ř. s. Zdejší soud však nezrušil rozsudek městského soudu pouze z tohoto důvodu, neboť takový postup by nikterak neochránil veřejné subjektivní právo stěžovatele, o něž ve věci jde, ale jen by v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení již tak samo o sobě dlouhé soudní řízení ještě prodloužil. Namísto toho kasační soud věcně posoudil meritum věci, jak je uvedeno shora.

Zdejší soud tedy shledal, že kasační stížnost je důvodná, neboť shora vymezené jednání nelze podřadit pod skutkovou podstatu uvedených přestupků. Dále kasační soud dospěl k závěru, že již v řízení před městským soudem mělo být rozhodnutí žalovaného

pro nezákonnost zrušeno. Vzhledem k tomu, že v dalším řízení před městským soudem by došlo toliko k přenesení závazného právního názoru zdejšího soudu v této věci na správní orgán, Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek městského soudu, věc mu však nevrátil k dalšímu řízení, neboť podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a stejně tak zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo, a to za přiměřeného použití § 78 odst. 3 s. ř. s. Zároveň soud rozhodl o vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému podle § 78 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl, a proto musí rozhodnout o náhradě nákladů celého soudního řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Tyto náklady jsou tvořeny částkou 2000 Kč za soudní poplatek zaplacený za žalobu a 5000 Kč za zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost a dále náklady zastoupení stěžovatele. V žalobním řízení byly provedeny 2 úkony právní služby po 2100 Kč (převzetí a příprava věci advokátem JUDr. Vladimírem Hodboděm a podání žaloby dne 4. 2. 2010, nikoliv podání několikařádkové repliky na č. 1. 23), v řízení o kasační stížnosti byl proveden 1 úkon právní služby za 3100 Kč (podání kasační stížnosti, nikoliv převzetí a příprava věci s ohledem na to, že advokát Mgr. Petr Pařil pracuje ve stejné advokátní kanceláři jako předchozí zástupce), v celkové částce 7300 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – ve znění účinném ke dni uskutečnění úkonů právní služby. Soud dále přiznal náhradu hotových výdajů, která činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za jeden úkon; celkově tedy 900 Kč. Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty. Podle § 57 odst. 2 s. ř. s. platí, že je-li zástupcem účastníka advokát, který je plátcem daně, patří k nákladům řízení rovněž částka, která odpovídá příslušné sazbě daně, vypočtená z odměny za zastupování a z náhrad určených podle § 35 odst. 2 věty druhé; to samé platí i v případě, kdy advokát je společníkem právnické osoby zřízené podle zvláštních právních předpisů upravujících výkon advokacie a plátcem daně je tato právnická osoba. Náklady řízení za zastoupení včetně daně tedy činí 9922 Kč, včetně nákladů za soudní poplatek jde celkem o částku 16 922 Kč. Celkovou částku nákladů řízení je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2013

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu